Béres Attila

2024.

Régóta nem írtam verset
reméltem, hogy nem végleges
 a reménykedés nem állandó érzés
 előjön néha
hogy feléledhet még a képzelet

De képzelet kell-e a képzelhetetlenhez
a viszketés a szúrás tompa fej
ébredés tarkótájt a görcs
hogy ma is az lesz mint tegnap
csak mélyebben lejjebb
szorít

nincs rajzolt önarckép
a tükör az megvakult
magamat nem látom
csak azok a képtelen hátterek

ott háttérben gyorsulva tűnnek el
a földek a vizek a hegyek
a gyárak vetemények,
épületek lovak gulyák
a bányák is
falvak vonatok tegnap-még-személyek
korszakok könyvek
könyvekből elpárolgó
szavak

de a többi ember meg
nyugodtan tovább
pörkölt és hamburger
időjárás fesztivál falunap

lesvolt-nemvoltles anyád
koszorúzás átadás premier
megemlékezés díszőrség
felavatja megszúrja
megáldja megöli
és összekeverednek a szavak
és mire hazaérsz a boltból
a szatyorban a krumpli megrohad
és nem jár a busz és a feltúrt utcákon
Lamborghinik gázolnak
kidöntenek letarolnak
öregasszony gyerek kerítés
mindegy
nem írok nem leltározok
a versek áradó tömegében
mást mutat a tender:
hogy a leltár
nem költőnek való feladat

hát vigyétek vigyétek vigyétek
mi-minden van még
vigyétek mind ami van még
az összes sárga gumikacsát
a tűzoltóautó leesett kerekét
a hasadt építőkockát
a kaleidoszkóp műanyag cserepét
a néma biciklicsengőt
a plüssmaci kivájt szemét
a sánta zsiráfot és a spájzból
a bűzölgő káposztafejeket
a fürdőszoba csöpögő csapját
a letört kilincseket
könyvek is mind
meghalt nagypapa foszlott fáslijait
tépjétek ki az lyukas zsebeket
vigyétek a csorba tányért amiből

a megdöglött kutya evett
és vigyétek az üres virágcserepet
az elgurult üvegszemeket
a marék homokot
de akkor már tényleg mindent
a múltat a jelent a jövőt
minden időt minden színt
illatot emléket és az ízeket
amire nincs szó azt is

az izmot, ami felemelné a fejet

de örökre
semmi ne maradjon
mindent vigyetek
ameddig bírjátok
ameddig bírjátok még
ameddig
meddig

mosolyogj a telefonba
integess